

VERT
JADE
ROUGE
SANG
Pascale
Maret

မြန်မာ့စာပေ
ပြန့်ပွားရေး

သွေးစွန်းတဲ့ ကျောက်စိမ်းမြေ

သွေး (စစ်ကိုင်း)

ခရီးစဉ်ရဲ့ အစ

“သား... သူ့ကို သွားရှာမယ် မဟုတ်လား... ကိုမျိုး”

လက်မှတ်တန်းစီနေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲကနေ သူ့အမေအသံက ထွက်ပေါ်လာနေသလို မေမေမျက်နှာကို ကြည့်မိလေရဲ့ ။ မေမေရဲ့ မျက်နှာက နုပျိုနေတုန်း။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပြည့်နေတုန်း။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုနဲ့ ဒေါသတွေနဲ့ တုန်ရီနေတာကိုလည်း သူသတိထားမိပါရဲ့ ။

“မေမေသိပါတယ်... တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်သွားမှာ ပါ”

“သူဘာတွေထပ်ရေးထားသေးလဲ... သူ့အခုဘာတွေဖြစ်နေလဲ... သတင်းမကြားရတာ လေးလကျော်သွားပြီသားရဲ့ ”

ကိုမျိုးတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။

“မေမေ့ကို ပြောခဲ့ဖူးပြီးပြီလေ... အဲဒီနယ်မြေက အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ခက်တဲ့ နယ်မြေပဲ... ဘာဆိုဘာကိုမှ နားမလည်ဘဲ သူ့အချိန်ကုန်ခဲ့ပုံရပါတယ်”

ဒီအချိန်မှာ ပဲ စူးရှရှအသံတစ်သံက ကြားဖြတ်ထွက်ပေါ်လာပါတယ် ။ မန္တလေးကို ထွက်ခွာမယ့် နောက်ရထားအချိန်ကို ကြေညာပေးတာပါ။ သူတို့ အနီးမှာ ရှိနေတဲ့ ခရီးသွားအများကြီး စကြိုနားမှာ ထိုင်နေကြပါတယ်။

“ဒီအတိုင်းဆို မေမေပြန်တာကောင်းပါတယ်။ ခရီးကအရမ်းကို အ

လျင်စလိုဖြစ်မယ့် အနေအထားပဲ...။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ စောင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးပဲ”

ဒါပေမဲ့ မေမေက အနားမှာ ဆက်ရှိနေတုန်း။

မေမေ့ကို ကူပြီး ထူမပေးတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ရထားကလည်း ဥဩ ဆွဲရင်း ဝင်လာနေပြီး တခြားခရီးသည် တွေနဲ့ အတူ သူကိုယ်တိုင် ရပ်ထားတဲ့ ရထားပေါ် ဒရောသောပါး တက်လိုက်ရတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေ ၊ ခရီးသည် တွေနဲ့ ရထားပေါ်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ။

ထိုင်ခုံလွတ်တွေ လိုက်ကြည့်တဲ့ အခါ ရထားပြတင်းပေါက်နားက ခုံတစ်ခုံလွတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနေရာရောက်ဖို့ တောင် ခက်ခက်ခဲခဲသွားရတာလေ။ သူနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမယ့်လူငယ်တစ်ယောက်နား ကပ်တဲ့ အခါ အဲဒီလူက ဒေါသသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

“မင်းကို ဒီနေရာထိုင်ဖို့ ဘယ်သူက ခွင့်ပြုထားတာလဲကွ... မင်းမှာ လက်မှတ်ပါမလားဘူးဆိုတာ ငါလောင်းရဲတယ်... ကဲ... တစ်ဆိတ်လောက် လက်မှတ်ပါရင် ပြပါဦး”

ကိုမျိုးက လူငယ်ကနေ အပြစ်တင်ပြောနေတာတွေကို ထိမထင်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ပဲ ဆက်နေလိုက်တယ်။ သူ့ဘေးနားက အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက် လူတွေနဲ့ နည်းနည်းဝေးတဲ့ နေရာမှာ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။

သူ့နေရာက တကယ်ပဲ ကျဉ်းပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ စကြိုလမ်းပေါ်မှာ မေမေရယ်လေ စိတ်ရှုပ်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ သူ့ကိုရှာနေဆဲ။

“မေမေ” သူအော်ခေါ်မိရဲ့ ။ “မေမေ... ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိတယ်”

ရထားမထွက်ခွာခင် အခိုက်အတန့်လေးဟာ သူ့အတွက်ရော၊ မေမေ့

အတွက်ပါ အသက်တမျှ အရေးကြီးနေပါတယ်။ မေမေက ရထားတဲ့အနီးရောက်အလာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ညွှတ်ကိုင်ပြီး သေချာတဲ့ အပြုံးတစ်ချက် ရောစွက်ပြောလိုက်မိတယ်။

“အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ... ထိုင်စရာနေရာရပြီ”

မေမေက သူ့အပြုံးကို နားလည်ပုံမရပါဘူး။ မေမေ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်လျှံလို့ ။

“မင်းအစ်ကိုကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာက ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်လလောက်တုန်းက ဒီရထားနဲ့ ပဲ သူခရီးထွက်ခဲ့တာ...”မေမေကပြောရင်း မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေလေရဲ့ ။

ကိုမျိုးနှလုံးသားထဲမှာ ပြင်းပြင်းပြပြခံစားရတယ်။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောနေပေမယ့် ပြီးကျရင် ဆက်ငိုမှာ သေချာပါတယ်လေ။

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ သူ့အပြုံးက မတောက်ပနိုင်ပါဘူး။

“မေမေ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... သူ့ကို ပြန်ခေါ်လာမှာ ပါ... မေမေအိမ်ပြန်တော့နော်”

မေမေ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သိပ်မကြာမီမှာ ပဲ လူရောင်စုံတွေ ကြားမှာ မေမေ့ပုံရိပ်ပျောက်ကွယ်သွားပါရော။ သူ့အကြည့်တွေက တစ်နေရာတည်းမှာ ပဲ စူးစိုက်လို့ ။ အိုး... မေမေ့နောက်တွဲဆံထုံးက စံပယ်နဲ့လေးပါ ပျောက်သွားပြီလေ။ သူ့နေရာမှာ သူ ပြန်ထိုင်လိုက်မိတယ်။

“ချာတိတ်... မန္တလေးထိသွားမှာ လား” ဘေးနားက လူတစ်ယောက်က သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ခရီးထွက်တာလား”

“ မဟုတ်ဘူး ဗျ... မြစ်ကြီးနားထိ ဆက်သွားရမှာ ... ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို သွားရှာရမှာ လေ”။

“မင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက်လား... ငါ့မှာ စာနယ်ဇင်းပညာ လေ့လာနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ... မင်းကရော ဘာလေ့လာနေလဲ”

“ကျွန်တော် အထက်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ပြီးပါပြီ...၊ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် ဆေးကျောင်းတက်ရမှာ ပါ”

“ဒါဆို စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်း ရခဲ့လို့ ပေါ့...၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး... ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်လို့ လား”

“ကျွန်တော် တကယ်လေ့လာချင်တာက ဥပဒေပညာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရွေးချယ်ခွင့်က မရှိဘူးလေ... အဲဒီတော့ ဆေးကျောင်းကိုပဲ တက်ရမှာ ပေါ့”

ဘေးနားက တရစပ်မေးနေသူရဲ့ စကားကို ဖြတ်ဖို့ သူ့အိတ်ထဲက မိတ္တူကူးထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတကယ်စာဖတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ကသောကမျောနိုင်လှတဲ့ ခရီးအကြောင်းပဲ သူစဉ်းစားနေမိတာပါ။ အမှန်ဆို သူ့အနေနဲ့ နားနားနေနေ ရှိရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အစ်ကိုကြောင့် ခရီးထွက်ရဖို့ အကြောင်း ဖန်လာခဲ့တယ်။

သူ့အစ်ကို “နိုင်လင်း”ဟာ အစောပိုင်းက ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ နိုင်လင်းက ဘွဲ့ရပညာတတ်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဖခင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တာလေ။ မုဆိုးမဖြစ်နေတဲ့ သူ့မေမေကို ကိုယ်ချင်းစာတာလည်း ပါတာပေါ့။ ငွေများများ ရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နိုင်လင်းက မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ကျောက်စိမ်းမြေက နိုင်လင်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပုံရပါတယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာပြခန်းကို သွားပြီး ကျောက်စိမ်းတွေကို သွားလေ့လာခဲ့တာကို မှတ်မိနေတယ်။ ကျောက်စိမ်းတုံးတွေရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမှုကို တွက်ချက်ရင်း နိုင်လင်းက ကျောက်စိမ်းမြေကို အိပ်မက်တွေမက်နေခဲ့တာကိုး။ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ သူ့အကြံအစည်တွေကို ပြောပြတတ်တယ်။

“ကျောက်တူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ လခက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး ... တစ်လကို ယူရီငွေ(၂၅)လောက် ရှိတယ်”

“မင်းက ဘာလို့ ယူရီငွေနဲ့ ပြောရတာလဲ... ကျပ်ငွေနဲ့ ပြောမရဘူးလား”လို့ ကိုမျိုးကမေးမိရင်

“မင်းမသိဘူးလားကွ... ကျောက်စိမ်းတုံးတန်ဖိုးက ယူရီငွေနဲ့ တွက်တာလေ... ဘာပဲပြောပြောကွာ ဟိုတယ် အလုပ်သမားလစာနဲ့ စာရင် ပိုများတယ်... ကျောက်တူးရင် တစ်ပတ်မှာ ကျောက်စိမ်း နှစ်တုံးလောက်တွေ့ရင်ပဲ ယူရီတစ်ရာဆိုတာ အနည်းဆုံးပဲ... တွင်းပိုင်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံး တစ်လမှာ ယူရီငွေလေးရာရမှာ ၊ ဟိုတယ်မှာ အဲဒီလောက်ရဖို့ နှစ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ရမှာ ... ငါ့အခွင့်အရေးကို ငါအရယူချင်တယ်၊ ငါ့နာမည် “နိုင်”က “အနိုင်ရတယ်”ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်... “လင်း”ဆိုတာက ကျောက်စိမ်းတုံးလို လင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

မေမေက နိုင်လင်းကို ကျောက်စိမ်းမြေသွားစေချင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ လိုက်လျောလိုက်ရတယ်လေ။ အစောပိုင်းကတော့ နိုင်လင်းဆီက စာတွေ ရောက်လာပါရဲ့ ။ တရုတ်သူဌေးပိုင်တဲ့ ကျောက်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာတဲ့ ၊ ဗမာလိုဆို “ကံကောင်း” ကုမ္ပဏီပေါ့။ အလုပ်လုပ်ရ

တာ ခက်ခဲပင်ပန်းပေမယ့် ကျောက်ကောင်းကောင်း တွေ ရလာမယ်လို့ နိုင်လင်းက မျှော်လင့်နေတာ သိသာနေတယ်။

နိုင်လင်းပို့တဲ့ ပိုက်ဆံအနည်းအကျဉ်း ရောက်လာတတ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ပိုက်ဆံနဲ့ တူတာတောင် ရောက်မလာတော့ဘူး။ မေမေက နိုင်လင်းအတွက် စိတ်အပူကြီး ပူ လာပြီး စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး တဲ့ နောက် ကောင်းကောင်း မနားရဘဲ ကျောက်စိမ်းမြေလိုက်ရမယ့် ကိန်းပေါ်လာတယ်။

“ဖားကန့်”မှာ သူ့အစ်ကိုကို လိုက်ရှာရမယ့် အရေးတွေးပြီး စိတ်မအေးရသေးပါဘူး။ ကြားဖူးနားဝရှိတာကတော့ ဖားကန့်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးပေါ၊ လောင်းကစားပေါ၊ အပျော်အပါးတွေ ပေါသတဲ့ ။ နိုင်လင်း တစ်ယောက် သူရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အရက်သောက်ဖို့ လောင်းကစားလုပ်ဖို့ များ သုံးနေလေရောသလား။

ဘူတာစဉ်တစ်ခုမှာ ရပ်ဖို့ ရထားဥဩဆွဲလိုက်မှ သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားတယ်။ ရထားတွဲတွေက ခုန်လွန်းတော့ ထိုင်ရတာ သက်တောင့်သက်သာမရှိလှဘူး။ ဈေးသည် တွေက ရထားတွဲတွေပေါ် အလှအယက်တက်လာကြသလို ဆူဆူညံညံဖြစ်လာတယ်။ ကြေညာသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နားဆင်ပါ... ကျွန်တော်တို့ ဟာ ရွာတွေကိုဖြတ်သွားမှာ မို့ ရထားကို ခဲနဲ့ ပေါက်တာ ရှိလာနိုင်ပါတယ်... ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ထားကြပါ... မှန်ပြတင်းပေါက်ရော၊ သစ်သားပြတင်းပေါက်ကိုပါ ပိတ်ထားကြပါ။ တကယ်လို့ မှန်ပဲပိတ်ထားလို့ ခဲမှန်ရင်၊ ဒဏ်ရာရရင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မယူပါဘူး... ကိုယ့်အထုပ်အပိုးကိုယ် သတိထားပြီး ကြည့်ပါ”

ကိုမျိုး တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်မိတယ်။ ဒီလို အခြေအနေနဲ့ ခရီးသွားနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလဲ။ တချို့က တဲ့ စောင့်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး လက်မှတ်မပါဘဲနဲ့ ရထားစီးဖို့ ကြံကြတယ်။ သူ တို့ ရဲ့ အပြုအမူကို စိတ်ပျက်ရုံကလွဲပြီး သူဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ က ဒါတွေဟာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

သူ ခဏမတ်တတ်ထပြီး ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်တယ်။ ခရီးထွက်ရင် ပုဆိုးဝတ်ရတာပဲ သဘောကျပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီမဝတ်ချင်ဘူး။ သူ့အစ် ကိုနဲ့ မတူတာက သူ့ပုံစံဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေနေ သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်တာပါ ပဲ။ အိန္ဒိယနွယ်ဖွားကနေ ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ သူက အ သားအရေ ကြေးနီရောင် ပေါက်နေပြီး မေမေနဲ့ လည်း မတူ သူ့အစ်ကိုနဲ့ လည်း မတူ တစ်မူထူးနေတယ်လေ။

သူ့အသက်(၁၇)နှစ်ထက်စာရင် သူ့ပုံစံက ပိုအသက်ကြီးပုံ ပေါက်နေ ပါရော။ သူ့ခရီးဖော်က သူတကယ် စာဖတ်မနေတာကို သတိပြုမိပုံရတ ယ်။ ရထားဖြတ်သန်းရာလမ်းက ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုဆီ သူ့အကြည့် တွေ တဒင်္ဂရောက်သွားတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ပြုံးပြနေ တာတွေ့လိုက်ရရဲ့ ။

အဲဒီနောက် သူ့စာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ “၁၉ ရာစု အ မေရိက” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါ... ကျန်တာတွေအားလုံးကို သူမေ့ပစ်လိုက်ချင် ပြီ။

*

ထင်မှတ်မထားတဲ့ ခရီးဖော်

(၁၄)နာရီကြာစီးမှ မန္တလေးကိုရောက်တာမို့ စာအုပ်ဖတ်ပြီးလို့ အကြာကြီး နေမှ ရထားဆိုက်တာပါ။ ရထားဆိုက်တဲ့ အချိန်က ညကြီးမင်းကြီးမို့ ရထားတွဲတွေကနေ ထွက်ပေါ်လာနေတဲ့ အလင်းမှိုန်မှိုန်က လူခန္ဓာကိုယ်တွေပေါ် ကျရောက်နေလေရဲ့ ။ လူတိုင်းက သူတို့ ရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကို စစ်ဆေးပြီး သယ်နေကြတယ်။

မြစ်ကြီးနားကိုသွားတဲ့ ရထားကိုစီးဖို့ အနည်းဆုံး (၅)နာရီခန့် စောင့်ရမှာ ပါ။ တကယ့်ကို စိတ်မရှည်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးပါ။ ထွက်ပေါက်အနီးက လူတွေ ကြားမှာ ပဲ သူရပ်နေလိုက်မိချိန် သူပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက်ရောက်တာကို သတိပြုမိပါရဲ့ ။

အဲဒီသူရဲ့ အေးစက်စက်အပြုံးကို အမှတ်ရလိုက်သလို ရန်ကုန်က စထွက်လာချိန်မှာ သူ့ကို ထိုင်ခုံကနေ နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ သူဆိုတာ သေချာနေတယ်လေ။

“အဘွားကြီး နှစ်ယောက်တောင် အဖော်ရှိတယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးစဉ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ” ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ကိုမျိုး စိတ်ထိန်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ခရီးဆက်ရဦးမယ်လေ... မြစ်ကြီးနားသွားမယ့် ရထားကို စောင့်နေတာ”

အဲဒီသူကပဲ “ကောင်းတာပေါ့... ငါတို့ အတူတူ ရထားစောင့်လို့ ရတယ်၊ ရထားဘယ်အချိန်ထွက်တယ်ဆိုတာ သိလား”

“စနာရီခွဲ”လို့ ကိုမျိုးဖြေလိုက်တယ်။

“ဒါဆို မန္တလေးမှာ ဒီညလည်လို့ ရသေးတာပေါ့”လို့ လူငယ်က ပြောပြန်ရော။

“ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့ဗျာ... ကျွန်တော်တော့ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

လူငယ်က ကိုမျိုးဖြေလိုက်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်... နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ပါဦး... ရထားစီးရတာ မိမိမကျလိုက်တာကွာ... ကြမ်းပိုးကလည်း ကိုက်သေးတယ်”

သူ့အနေနဲ့ ခရီးဖော်ကို မနှစ်သက်ပေမယ့်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ လောလောဆယ်မှာ အိပ်စက်အနားယူဖို့ လိုအပ်နေတာအမှန်ပါပဲ။

“တို့ ဘယ်နေရာမှာ အိပ်ရင်ကောင်းမလဲ... စကြိုမှာ ရထားတစ်စင်း ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားတယ်”

ကိုမျိုးကတော့ ကြက်သီးမွေးညင်းထနေမိပြီ။

“အဲဒါဆိုရင် ရထားတွဲက ကြမ်းပိုးတွေကို သွေးလှူရတော့မှာ ပေါ့”

“ရထားခေါင်မိုးပေါ်တက်လို့ ရသေးတာပဲ”

သူတို့ဆိုင်းနေမိတယ်... အိပ်ချင်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို သူမလုပ်ချင်ဘူး။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ကုန်တွဲပေါ်မှာ လှေကားသေးသေးလေးရှိတယ်”

... အဲဒါ လွယ်မယ်ထင်တယ်”

အဆုံးမတော့ ရွေးချယ်စရာက ဒီလမ်းပဲရှိတော့တာပဲ... ညလယ် ကောင်မှာ အရာရာဟာ မွန်းကျပ်နေသလို သူခံစားလိုက်ရတယ်။ မန္တလေးရဲ့ နွေရာသီက ရန်ကုန်ထက် အများကြီး ပိုပူတာသေချာနေတာကိုး ။ ဒါပေမဲ့ ကုန်တွဲခေါင်မိုးပေါ်မှာ တော့ လေရလို့ တော်သေးသလို ဂရုတစိုက်နဲ့ အပေါ်ကို တက်ရတယ်။ သူ့မျက်ခွံတွေလည်း လေးလံလာပါရော။

“ကောင်းသောညပါ”လို့ သူနှုတ်ဆက်တဲ့ အခါ အရမ်းအံ့ဩစရာ ကောင်းအောင် လူငယ်က အမျိုးသားမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားဆန်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ်လေ။

“ကောင်းသောညပါ... ရှင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ... ကျွန်မနာမည်က ဥမ္မာတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အံ့အံ့လို့ လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုမျိုးပါ”

*

နံနက်ခင်းရောက်တာနဲ့ ဘူတာရုံကလည်း ပြန်လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာပါပြီ။ (၇)နာရီ ထိုးခါနီးပြီဆိုတာ သူ့နာရီက ညွှန်ပြနေတယ်။ သူ့ဘေးနားမှာ ဥမ္မာကလည်း ခေါင်းထောင်လို့ အသေအချာကြည့်လိုက်မှ သူထင်တာထက် ပိုငယ်နေတယ်ဆိုတာတွေ့ရရဲ့ ။ (၁၅)နှစ် (၁၆)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပါ။

“အမလေး... ဆာလို့ သေတော့မယ်... စားစရာလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“တစ်ခုခုစားမှ ဖြစ်မှာ လေ... အောက်ကိုဆင်းပြီး သွားစားရမှာ ... ရှင့်ကို ကျွန်မဖိတ်တယ်... လာ... သွားစို့”

မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးဆီကနေ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဝကြီးစားပစ် လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် မြစ်ကြီးနားရ ထား လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွက် အပြေးအလွှားသွားရတယ်။ ဒီတစ်ခါ မှာ ရထားက လူပြည့်သလောက်မို့ နေရာတစ်နေရာရဖို့ တောင် မလွယ် ပါဘူး။

“တကယ်တမ်းကျ မြစ်ကြီးနားမှာ ကျွန်မ ခရီးဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဆက်သွားရဦးမှာ ... ကြမ်းပိုးကိုက်ခံရမှာ လည်း မပူတော့ပါဘူးလေ... ကျောက်စိမ်းတွင်းတွေထိ သွားရဦးမှာ ”

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ သူမအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပါဘူး။

“ခင်ဗျား အသက်အရမ်းငယ်သေးတယ်... အဲဒီနေရာကို သွားမလို့ ... ဟုတ်လား”

အံ့အံ့က “ရှင်ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ ကျွန်မအသက် (၁၇)နှစ်ပြည့်တော့ မယ်... ပြီးတော့ ကျွန်မက ခပ်ကြမ်းကြမ်းမိန်းမလိုမျိုးရှင့်”

ကိုမျိုး စဉ်းစားရခက်သွားတယ်။ ဘယ့်နှယ် ယောက်ျားလေးမှတ်နေ တာ တောင့်တောင့် တင်းတင်း ဂင်တိုတိုနဲ့ ဆိုတော့။

“နေပါဦး... ခင်ဗျားမိဘတွေက ခရီးထွက်ခွင့်ပြုသလား”

အံ့အံ့ရဲ့ အပြုံးတစ်ချက် လင်းလက်သွားသလို ချက်ချင်းပဲ အပြုံးက မှိန်ဖျော့သွားပြန်တယ်။

“ကျွန်မ ညီမလေးကို မီးဖွားရင်း အမေဆုံးသွားတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ... အ ဒေါ်က ညီမအငယ်လေးကိုရော၊ တခြားညီမနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ထား ရတာ။ ကျွန်မက အဖေနဲ့ နေရတာလေ... အိမ်ရာတစ်ခုမှာ အဖေက ည စောင့်လုပ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်လွန်းတော့ လည်ချော

င်းကင်ဆာဖြစ်လာတယ်။ တိုတိုပဲ ပြောရရင် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကပဲ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားတယ်... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိတော့ဘူး။ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင် ခြင်ကိုက်ခံပြီး မိုးလင်းခဲ့ရတာတွေရှိတယ်... တက္ကစီတစ်စင်းလောက် ဝယ်ချင်တယ်... ဒါဆို တက္ကစီငှားစားစား မောင်းစားစား အဆင်ပြေမှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျောက်စိမ်းတွင်း ရှိတဲ့ ဆီ ထွက်လာတာ”

ပထမဆုံးအနေနဲ့ အံ့အံ့ကို ယုယုယယ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ကျောက်တွင်းမှာ ပိုက်ဆံရှာရတာ သိပ်တော့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး... ကျွန်တော့် အစ်ကိုလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ (၁၀)လလောက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ အခုတော့ စာမလာ သတင်းမကြားလို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို သွားရှာရမှာ ”

ဥမ္မာရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သိလိုက်ရပြီမို့ သနားကရုဏာသက်သွားရတယ်။ မိဘမဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားရမယ့်ခရီးက ဘယ်လောက်များ ကြမ်းတမ်းမလဲ။ အခုအခါမှာ တော့ ခရီးသွားဖော်တစ်ယောက် ရှိလာလို့ တစ်ဖက်ကလည်း ကျေနပ်မိပါရဲ့ ။

“ရှင့်အစ်ကိုကို သွားရှာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မယုံပါဘူး... ရှင်ကျောက်စိမ်းတွင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား။ ဗေဒင်ဆရာက ကျွန်မကိုဟောတယ်... ကြာသပတေးနေ့မှာ ခရီးစပါတဲ့ ... ပြီးတော့ လမ်းမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံရမတဲ့ ”

သူမက ဗေဒင်ကိုယုံတာ သိသာလွန်းနေတယ်။ အင်း... မေမေရော ဘာထူးလို့ လဲ... ဘယ်နေ့ သူခရီးထွက်ရမလဲဆိုတာ ဗေဒင်သွားမေးတယ်လေ။ ဗေဒင်မယုံဖို့ ၊ အစွဲအလမ်းမရှိဖို့ ဘယ်လောက်ပဲ မေမေ့ကို ပြောပြောသူပဲ အရှုံးပေးရတာပါ။

ရထားတဲ့ပေါ်မှာ မိသားစုတစ်စုတည်းက ဖြစ်ပုံရတဲ့ လူငါးယောက် က ဆူဆူညံညံ စကားပြောနေကြတယ်။ သူတို့ ပြောနေတာက ကချင်စကားဖြစ်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ကိုမျိုးက သက်သောင့်သက်သာမရှိတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း နာရီတွေကို ကုန်ဆုံးချင်နေမိတယ်။

မန္တလေးရဲ့ ပုံရိပ်တွေက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မန္တလေးနဲ့ မြစ်ကြီးနားက (၃၇၂)ကီလိုမီတာထိ ဝေးတာမို့ ဘူတာတစ်ခုမှာ ရပ်တိုင်း ခရီးသည် တွေ ထပ်တက်လာစမြဲ။ သူ့မှာ အိမ်သာသွားဖို့ တောင် ခက်ခက်ပဲ... အိမ်သာနားမှာ ပိတ်ထိုင်နေကြတဲ့ ခရီးသည် နှစ်ယောက်ကလည်း ဖယ်မပေးချင်ဘူး။

နေ့ခင်းဘက်ရောက်လာတဲ့ အခါ ရထားပေါ်ကနေ တောတောင်တွေကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ရာသီဥတုက ပူလွန်းသမို့ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားတာတောင် မအေးနိုင်ဘဲ လူပေါင်းစုံဆီက ထွက်လာတဲ့ အနံ့တွေကလည်း ဆိုးလွန်းလှတယ်။ မြစ်ကြီးနားကို ရထားဝင်ရင် ညဘက်ဖြစ်တာမို့ ကားငှားလို့ ရဖို့ မသေချာပြန်ဘူး။

နံနက်ရောက်ဖို့ စောင့်ရတာကြာနေသလိုပါပဲ။ ကျောက်စိမ်းတွင်းရှိတဲ့ ဖားကန့်ကို ခရီးဆက်ဖို့ တိုယိုတာပစ်ကပ်တစ်စီးကိုပဲ ငှားလိုက်ရတယ်။ လမ်းတွေပေါ်မှာ ရဲတွေအများကြီး တွေ့လိုက်ရရဲ့ ။ ကားပေါ်မှာ အထုပ်တွေအများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခရီးပန်းလာတဲ့ အတွက် ကားခေါင်းခန်းကစီးမှ အဆင်ပြေမယ်လို့ သူတွေ့မိတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် အတ္တမကြီးချင်ပါဘူး... ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံပိုပေးရတဲ့ အတူတူ အုံအုံ အတွက်ပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ကားသမားက စကားနည်းပြီး သူ့အလုပ်မှာ ပဲ အာရုံထားပုံရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အံ့အံ့က သိပ်မကြာမီမှာ ပဲ စကားစမြည် စပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မက ကားအကြောင်းစိတ်ဝင်စားလို့ ပါ... ကားတစ်စီးဝယ် လောက်တဲ့ ပိုက်ဆံလိုချင်တယ်... ကျောက်တွင်းမှာ ဘယ်လောက်လောက် အလုပ်လုပ်ရင်ရမလဲ... ရှင့်အထင်ပေါ့... ခြောက်လလား၊ တစ်နှစ်လား၊ နှစ်နှစ်လား။”

“ကျောက်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်မလို့ ဟုတ်လား... မင်းတို့ အိမ်မှာ ပဲ မင်းတို့ နေတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်... အကောင်းဆုံးအကြံပေးနိုင်တာက အဲလို နေရာတွေမသွားပဲ မြန်မြန် ပြန်ဖို့ ပဲ...”

“အစ်ကိုကြီး ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲဗျ”

ကချင်အမျိုးသားကြီးက ပြုံးလိုက်တယ်။

“ကျောက်တွင်းတွေအကြောင်း ငါကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ကွာ... ငါအဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ အနှစ် (၂၀)လောက်ရှိတယ်... ကျောက်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တကယ်ပင်ပန်းတယ်... ပွင့်လင်းရာ သီမှာ ပဲ ကျောက်တူးလို့ ရတယ်... ငါလုပ်ခဲ့တုန်းက ကုမ္ပဏီ (၃၀၀) တောင်ရှိမလားပဲ... အားလုံးကလည်း သူတို့ အကျိုးပဲ သူတို့ ကြည့်ကြ တာပေါ့... ငါ့မှာ ငါ့ယောက်ဖနဲ့ စပ်တူ ကျောက်တွင်း အသေးစားလေးရှိ တယ်”

“အခုရော” စပ်စုချင်တဲ့ အံ့အံ့က ဖြတ်မေးလိုက်ပါရော။

“အခု... အခုဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလေ... အစိုးရက ကျောက်စိမ်း တွင်းတွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်တာကိုး... ကျောက်တူးခွင့်ရဖို့ က သိပ်မလွယ်လှဘူး၊ များ သောအားဖြင့်တော့ စစ်တပ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ သူတွေပဲရတာပါ ... သူတို့ သဘောမကျတဲ့ ကုမ္ပဏီဆို အပိတ်ခံလိုက်ရတော့တာပဲ... အခု

အခါမှာ ကုမ္ပဏီ(၃၀)ကျော်လောက်ရှိသေးတယ်... ကျောက်စိမ်းတွင်းပိုက်တဲ့ သူ အများ စုကလည်း တရုတ်တွေပါကွာ... သူတို့ က တောင်တွေကို ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ ခွဲတယ်... ရွာတော်တော်များများ ပျက်စီးတယ်... စိတ်ပျက်စရာကြီးပါကွာ... ငါ့ယောက်ဖကတော့ “အလုပ်ကြပ်”အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်နေတယ်... ငါက ကားပဲမောင်းချင်တော့တယ်”

ကားဆရာက ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြီးတဲ့ နောက် သူတို့ စီးလာတဲ့ ကားက အကွေ့အကောက်တွေကို ဖြတ်ကျော်နေပြီလေ။ နောက်ခန်းမှာ လိုက်လာတဲ့ သူတွေကလည်း ခရီးပန်းနေကြတယ်။ ဆူညံနေတဲ့ ကားသံကြားထဲကနေပဲ သူတို့ ငိုက်မျဉ်းနေတာ သတိထားမိပါရဲ့ ။ ကိုမျိုးကတော့ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကိုပဲ ဂရုတစိုက်လွယ်ပိုးထားမိတယ်။

*